



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **N.M.H.**, nar. ■■■, státní příslušník V., t. č. ■■■, zast. Mgr. Zdeňkem Ptáčkem, advokátem se sídlem Májová 23, Cheb, P. O. BOX 126, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2014, č. j. **MV-104050-5/SO-2011**,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 1. 2014, č. j. MV-104050-5/SO-2011, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 7. 2011, č. j. OAM-10711-6/MC-2010. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území ČR podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, a zároveň stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území.

Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně porušil § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu, a § 4 odst. 1 správního řádu, když nevyšel dotčené osobě vstříc. V tomto směru žalobce odkázal na odvolání. Spáchání skutku, za který byl odsouzen jako chlapec, žalobce hluboce lituje. Má za to, že při posuzování přiměřenosti správní orgány nepřihlédly zejména k dopadům tohoto neudělení do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán užil restriktivní aplikaci zákona a přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu a správní orgán nevyšel žalobci vstříc.

Žalobce v zemi původu nemá nikoho, jeho život je koncentrován do ČR. Proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na skutková zjištění i právní kvalifikaci v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňového. Podle § 2 odst. 4 správního řádu má být přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem. Správní orgány jsou povinny hájit veřejný zájem v dané oblasti, tzn. v daném případě hájit zájem na tom, aby na území ČR nesetrvávali cizinci, kteří nerespektují zákony a opakovaně se na území dopouštějí trestné činnosti. Žalovaný odmítl žalobní námitky jako nedůvodné a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a spisový materiál. Podotknul, že zrušení trvalého pobytu žalobci může být zásahem do jeho života i života jeho rodiny, ale tento zásah je v daném případě přiměřený s ohledem na žalobcem způsobený následek (smrt člověka, napadení člověka). Proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze spisového materiálu vyplývá, že trvalý pobyt na území ČR byl žalobci povolen od 13. 4. 2004, a to za účelem sloučení rodiny s cizincem. Dále není mezi účastníky sporu o tom, že rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 10. 2009, č. j. 35 Tm 6/2009-591, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 1. 2010, č. j. 1 Tmo 22/2009-647, byl žalobce jako mladistvý shledán vinným z vraždy podle § 219 odst. 1 trestního zákona, účinného do 31. 12. 2009, za což byl odsouzen k nepodmíněnému trestnímu opatření odnětí svobody na 4 roky a zařazen do věznice pro mladistvé.

Řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu bylo zahájeno oznámením, jež bylo žalobci doručeno dne 28. 4. 2010. Žalobce byl s podklady pro vydání rozhodnutí seznámen dne 7. 6. 2011 za přítomnosti tlumočníka. Rozhodnutím ze dne 8. 7. 2011, č. j. OAM-10711-6/MC-2010, bylo žalobci podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců zrušeno povolení k trvalému pobytu a stanovena mu lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování. Správní orgán I. stupně vyšel z toho, že žalobce byl pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu v délce trestu přesahující 3 roky. Zrušení povolení k trvalému pobytu je zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, nikoli však nepřiměřeným. Žalobce sice pobývá na území ČR delší dobu, avšak to samo o sobě neznamena, že by vydané rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života, zejména s ohledem na spáchanou trestnou činnost a délku pravomocného nepodmíněného odsouzení, kdy od daleko nepříznivějšího trestu žalobce ochránilo jen to, že byl souzen jako mladistvý. Žalobce je plnoletý a proto ani skutečnost, že na území ČR žije jeho matka a bratr neznamena nepřiměřený zásah, když žalobce se dopustil trestného činu vraždy a zásah do soukromého a rodinného života si zapříčinil sám svým protiprávním jednáním. Správní orgán I. stupně dále zohlednil skutečnost, že žalobce přes déle trvající pobyt není schopen komunikovat v českém jazyce a nelze tedy hovořit o integraci do české společnosti. Správní orgán I. stupně zdůraznil význam veřejných zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců a zdůraznil svrchované právo každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků.

Žalobcovu odvolání bylo zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2014. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný konstatoval, že v průběhu odvolacího řízení byl správnímu orgánu I. stupně doručen rozsudek Okresního soudu v Chomutově ze dne 31. 5. 2013, č. j. 20 T 121/2011-184,

kterým byl žalobce pravomocně shledán vinným z pokusu přečinu ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 a § 146 odst. 1 trestního zákoníku, když se tohoto pokusu přečinu dopustil ve výkonu trestu odnětí svobody pro mladistvé, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody 10 měsíců a pro výkon trestu byl zařazen do věznice s dozorem. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný zmínil ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zdůraznil, že u žalobce se jednalo o závažné narušení chráněných hodnot, jako je ochrana života a zdraví osob, proto bylo možné otázku přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života posoudit mírně. Žalovaný zmínil, že v průběhu výkonu trestu odnětí svobody se žalobce dopustil dalšího úmyslného trestného činu. Dále trvající pobyt žalobce na území republiky není sám o sobě důvodem k závěru o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Dosažená doba pobytu u žalobce navíc nesvědčí ve prospěch jeho integrace na území, neboť žalobce nezná jazyk a není stále schopen komunikace k češtině bez pomoci tlumočníka, do české společnosti se přes dlouhý pobyt na území žádoucím způsobem neintegroval. Jedná se o dospělého jedince, který by měl být schopen sám se o sebe postarat, resp. správním orgánům nejsou známy žádné závažné důvody, pro které by toho nebyl schopen. Určité obtíže, které bude muset žalobce při návratu do země původu překonat, nejsou s ohledem na závažnost a opakovanost narušení veřejného pořádku nepřiměřené. Nad to nebylo rozhodnutí spojeno se stanovením doby, po kterou by žalobci byl znemožněn vstup na území členských států EU, jako tomu bývá v případě rozhodnutí o vyhoštění, žalobce tak může vykonávat návštěvy rodinných příslušníků na základě udělení krátkodobých víz, nebo mimo území. Popsaný způsob možného kontaktu žalobce s rodinnými příslušníky žalovaný shledal přiměřeným v porovnání s tím, že na území ČR žalobce spáchal zvláště závažný zločin.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, při kterém žalobce setrval na svých žalobních argumentech i petitu žaloby, požadoval nahradit náklady řízení před soudem. Žalovaný se omluvil a odkázal na písemné stanovisko k žalobě.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci zrušení trvalého pobytu žalobce podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ve znění platném do 31. 10. 2010.

Podle cit. ustanovení ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

V posuzovaném případě se žalobce bránil závěru o přiměřenosti zrušení trvalého pobytu z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života, tedy naplnění druhé zákonné podmínky.

Pokud žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje obecně v porušení § 4 odst. 1 správního řádu tím, že mu právní orgány nevyšly vstříc, soud musí tuto námitku odmítnout. Uvedené ustanovení systematicky spadá mezi úvodní ustanovení upravující obecné zásady činnosti správních orgánů, podle kterého je veřejná správa chápána jako služba veřejnost s tím, že kdo plní úkoly z působnosti správního orgánu vyplývající, má se k adresátům veřejné správy chovat zdvořile a podle možností jim vyjít vstříc. Tato zásada však nemůže být bez dalšího porušena pouhým vydáním správního rozhodnutí, jež má pro adresáta negativní důsledky. Žalobce nebyl na svých právech zkrácen pouze tím, že správní orgány argumentům žalobce nevyhověly.

K námitkám týkajícím se nesprávného závěru o přiměřenosti zásahu zrušení trvalého pobytu do žalobcova soukromého a rodinného života soud následující.

Ačkoli správní orgán I. stupně rozhodoval o zrušení trvalého pobytu žalobce podle relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců ve znění platném do 31. 10. 2010, z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že se zabýval i přiměřeností dopadu zrušení trvalého pobytu do žalobcova soukromého a rodinného života v podstatě z hledisek, jež jsou obsažena v § 174a zákona o pobytu cizinců s účinností od 1. 1. 2011. Žalovaný pak jeho závěry v tomto směru přezkoumal a reagoval na žalobcovy námitky, ze kterých žalobce nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu dovozoval. Není tedy pravdou, že by správní orgány nepřihlížely k dopadům rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, jak žalobce v žalobě obecně namítá.

S vlastním posouzením přiměřenosti zrušení trvalého pobytu z hlediska dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života učiněným správními orgány se pak soud plně ztotožnil a nemá za to, že by rozhodnutí neodpovídalo zjištěným okolnostem případu a že by tedy bylo vydáno v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu.

Správní orgán I. stupně a následně žalovaný hodnotili především závažnost žalobcem spáchaného trestného činu, zcela v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva i judikaturou správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014-34, dostup. na www.nssoud.cz). Správní orgány případně zdůraznily, že žalobcem spáchaný trestný čin vraždy představuje závažné narušení chráněných hodnot, jakým je ochrana života a zdraví. Pokud žalobce v žalobě zmiňoval, že skutku, za který byl odsouzen jako chlapec, lituje, soud připomíná, že i těmito skutečnostmi se správní orgány zabývaly, když zhodnotily, že uložení vyššího trestu žalobce unikl jen proto, že skutku se dopustil ještě jako mladistvý. Restriktivní posouzení přiměřenosti zrušení trvalého pobytu žalobce z hlediska přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce pak bylo žalovaným aprobováno nejen vzhledem k závažnosti trestného činu vraždy, za který byl žalobce odsouzen a kterým zmařil lidský život, ale také s ohledem na to, že i poté, v průběhu výkonu trestu odnětí svobody, se dopustil dalšího úmyslného trestného činu pokusu ublížení na zdraví, za který byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, když jednáním žalobce byl opět zasažen zájem na ochraně lidského života a zdraví. Tomuto postupu nelze dle přesvědčení soudu ničeho vytknout.

Správními orgány nebyla pominuta ani délka pobytu žalobce na území ČR, nicméně zároveň bylo zdůrazněno, že doba pobytu žalobce nesvědčí o jeho integraci na území ČR, když žalobce dosud nebyl schopen naučit se český jazyk a není schopen komunikovat v českém jazyce bez pomoci tlumočníka, a tedy do české společnosti se neintegrovat. Toto vyhodnocení je dle přesvědčení soudu zcela logické a správné. Délka pobytu v hostitelském státu, byť je bezesporu jednou ze skutečností, kterou je třeba řádně zohlednit, sama o sobě neznamená bez dalšího nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, pokud je zároveň zjištěno, že cizinec není do společnosti na území státu integrován a zapojen, o čemž v posuzovaném případě svědčí právě nedostatečná znalost českého jazyka navzdory déle trvajícimu pobytu na území ČR. Rovněž tím, že žalobce nemá k zemi původu vytvořeny vazby, se správní orgány zabývaly. I tuto okolnost vnímaly jako možný zásah do soukromého a rodinného života žalobce, ovšem s ohledem na to, že se v případě žalobce jedná o zdravého dospělého jedince, u které nebyly shledány překážky pro zapojení se v zemi původu, zásah hodnotily jako přiměřený. Protože správní orgány svůj závěr o přiměřenosti zásahu zrušení trvalého pobytu žalobce opřely také o to, že žalobce bude moci nadále alespoň v omezeném rozsahu realizovat rodinný život, tedy nadále se stýkat se členy rodiny (matkou a bratrem) buď mimo území ČR nebo prostřednictvím návštěv na území ČR, pokud mu budou při splnění zákonných podmínek vydána příslušná pobytová povolení, shledal soud závěr o přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života za logický, přesvědčivý, odpovídající zjištěným skutkovým okolnostem, učiněný v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců.

Soud uzavírá s tím, že ve správním řízení bylo správně hodnoceno naplnění i druhé zákonné podmínky pro postup dle § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 31. 12. 2010.

Soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 15. října 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu